

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 129/2019
20.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Јовица Мијаљевић и Наташа Мијаљевић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Подручна полицијска управа у Новом Пазару, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2895/18 од 26.10.2018. године, у седници одржаној 20.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2895/18 од 26.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 493/17 од 08.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име мање плаћене зараде по основу сменског рада за период од 24.05.2014. до 31.03.2015. године плати појединачне износе са законском затезном каматом на сваки износ на начин ближе одређен у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 61.856,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2895/18 од 26.10.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 493/17 од 06.08.2018. године тако што је одбијен тужбени захтев и обавезан тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене и обавља послове радног места полицијског службеника. У периоду од 24.05.2014. године до 31.03.2015. године рад је обављао у турнусу и то тако што је радио 12 сати, одмарао 24 сата, поново радио 12 сати, а потом одмарао 48 сати. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да је тужена тужиоцу током спорног периода решењем вредновала сменски рад применом коефицијента од 0,145, да му је применом тог коефицијента током спорног периода обрачунавала и исплаћивала плату а да износи који су досуђени првостепеном пресудом одговарају висини додатка на плату за рад у сменама од 28,6% од основне плате.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да тужена није тужиоцу коефицијент за сменски рад утврдила уз правилну примену одредбе члана 147а Закона о полицији, те да се увећање по основу рада у сменама у проценту од 28,6%, не може применити само на запослене који сменски рад обављају повремено, како је то регулисано Законом о полицији и Посебним колективним уговором, јер би у том случају запослени који у континуитету обављају рад у сменама били доведени у неравноправан положај, што је супротно члану 23. став 2. Универзалне декларације о људским правима и члану 104. Закона о раду.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком, другостепени суд правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целости, основано налазећи да тужилац нема право на исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада обрачунате уз увећање од 28,6% од основне плате, имајући у виду да му је сменски рад, у складу са одредбом члана 147а Закона о полицији и одредбама Правилника о платама запослених у МУП-у, већ вреднован кроз додатни коефицијент који је интегрисан у укупан коефицијент за обрачун и исплату плате.

Наиме, 08.12.2011. године ступио је на снагу Закон о изменама и допунама Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр. 92/11, којим су измењене одредбе Закона о полицији „Сл. гласник РС“ бр. 101/05, ... 92/11 и 64/15, а које су биле на снази и у спорном периоду), тако што је, између осталих, додата и одредба члана 147а, којом су одређени случајеви у којима запослени имају право на додаток на плату. Тачком 3. овог члана, одређено је да право на овај додаток имају и запослени за рад у смени, у висини 28,6% од основне плате, али само ако раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Наведена законска одредба је јасна и има императиван карактер, па Врховни касациони суд налази да правилно другостепени суд закључује да право на увећање од 28,6% од основне плате имају само запослени који немају континуирани рад у сменама, већ у сменама раде само повремено. Њима се ово увећање плате обрачунава за сваки сат рада у смени, управо из разлога што им овај додаток није узет у обзир приликом вредновања послова радног места, због

чега није урачунат ни у укупни коефицијент за обрачун плате. Насупрот њима, запосленима код тужене, који у континуитету раде у сменама, у укупан коефицијент за обрачун и исплату плате већ је интегрисан и коефицијент за рад у сменама у висини од 0,145, због чега нема услова и за увећање од 28,6% по истом основу.

Нередовност у раду на неким радним местима код тужене представља стални услов рада што је тим запосленима вредновано кроз коефицијент за обрачун плате, док на неким местима то није стални услов рада већ се уводи повремено, што значи да ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. Имајући виду наведено, Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује да је тужилац (као и остали запослени којима је рад у сменама редован начин рада) стављен у неравноправан положај у односу на запослене који у сменама раде повремено, јер они нису у истој ситуацији нити у истом положају, како по начину рада, тако ни у погледу начина одређивања укупног коефицијента за обрачун плате, па се у таквој ситуацији не може говорити о повреди права запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца, јер им ни рад односно начин рада није исти.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд налази да тужиоцу није повређено право из члана 8. став 2. Закона о раду, по коме се општим актом могу утврдити већа права и повољнији услови рада од права и услова утврђених законом. Ово из разлога што је примена одредбе члана 27. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, која предвиђа увећање од 26% за рад у сменама, на основу члана 88. став 2. истог Колективног уговора, одложена и условљена изменом одредбе члана 147. Закона о полицији и ребалансом буџета за 2011. годину, а што је и учињено доношењем Закона о изменама и допунама Закона о полицији којом је унета одредба члана 147а, која регулише додатак на плату по основу рада у сменама на напред наведени начин.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић